ב"ה | גיליון **779**
ערב שבת קודש
פרשת **וארא** תשפ"ו

***		
17:35	16:23	י-ם
17:40	16:42	ת"א
17:38	16:40	חיפה
17:41	16:44	ב"ש

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

סודו של השם ש-די

מתוך כתר שם טוב מהבעש"ט על תחילת פרשת וארא "וארא אל אברהם... באל שדי...":

ה' ברא את העולם בחסד, "עולם חסד יבנה", והעולם הלך והתפשט כטבע החסד. אבן, ההתפשטות עלולה להגיע עד לעמקי הקליפות ולכן ה' נקט בשם ש-די, "שאמר לעולמו די". אבן, בפועל ההתפשטות כן הגיעה עד לקליפות, ויש בעולם התעוררות דינים והרהורים רעים אותם יש להמתיק. ההמתקה היא על ידי שם **כהת, המורכב מהאותיות הבאות אחרי אותיות ש-ד-י, רמז לכך שמכיון שההתפשטות המשיכה יש לרדת הלאה (באמצעות ירידה-התפשטות לאותיות הבאות), "ירידה צורך עליה", כדי להעלות כל מה שירד.** את שם **כהת**, העולה בגימטריא **יהדות**, מכוונים בראשי התיבות "**כל** ה**נ**שמה **ת**הלל" ובסופי התיבות "**ולך נאה** ל**הודות**" – הכח היהודי להלל ולהודות על הכל ובכך להחזיר כל התרחשות בעולם לשרשה האלקי.

(שבתות ויצא מקץ פ"ד)

אוצר השו"ת

אדמו"ר הזקן אמר: "מי שמתקן מעשיו [נ"א: נותן צדקה] נעשים מוחו וליבו זכים אלף פעמים ככה", יותר מאשר על ידי תפילה ולימוד.

(מתוך נפלאות פר' ויגש פ"ו)

אם הענוה היא בלי אלקות – רק ריחוק של האדם, להרגיש כמה שאני לא שוה – היא לא טובה. קוראים לכך קיצוץ בנטיעות – שם נרדף לכפירה. הרי השפלות היא המלכות. אם אתה לא מחבר את המלכות עם הז"א, עם התפארת, אתה מקצץ בנטיעות. בשפלות של השפל באמת ה' שוכן, אבל בשפלות של שקר הוא לא שוכן, ואז הענוה היא קיצוץ בנטיעות.

(ט"ו חשון פ"ו)

אוצר הסיפור

מחלה? סתם קדחת

אחד מחסידי כ"ק אדמו"ר הזקן מייסד חסידות חב"ד ובעל התניא (שיום ההילולא שלו חל בכ"ד טבת) **נסע על פני הנהר דנייפר באניה, והרגיש עצמו במיחוש של חולי. ירד מהאניה בעיר שקלוב, ופנה אל רופא ידוע. הרופא בדק ואמר לו שמחלתו אנושה ומסוכנת, על כן עצתו שייסע הביתה – כי אין תרופה למחלתו. החסיד החליט לא לנסוע ישר לביתו, כי אם ימיו ספורים, הרי טוב אם ייסע ישר לליאזני לכ"ק אדמו"ר הזקן, לכל הפחות יראה פניו לפני שילך לעולם האמת.**

אצלך היתה הקדחת מסוג השני, שאין לנו שום רפואה! אנא ספר נא, איך נעשה אצלך קדחת פשוטה?

עשה כך החסיד, ובבואו לליאזני נכנס לכ"ק אדמו"ר הזקן וסיפר את אשר אמר לו הרופא המומחה: שימי חייו ספורים. ויאמר הצדיק: הכל בסדר, זוהי קדחת! ויאמר החסיד: והלא בשעת קדחת, אלו הסובלים ממחלה זו רועדים? ויאמר כ"ק אדמו"ר הזקן: נו, אם כן, אז תרעד! ובאותו רגע אחזתו חיל ורעדה ושיניו החלו דא לדא נקשן.

כאשר עברה הקדחת אצל החסיד, נסע הביתה דרך שקלוב וסר אל הרופא שבדקו מקודם. ויאמר החסיד בתרעומת אל הרופא: למה ציערתני לאמור שימי חיי ספורים? הלא היתה לי קדחת, וכבר עברה המחלה, ואני ב"ה בחיים ומרגיש בטוב! ויאמר הרופא: אמת הוא שהיתה לך קדחת. אבל, ישנם שני סוגי קדחת: אחת קדחת שחיל ורעדה יאחזמו, וישנם לזה תרופות שונות. השניה, סוג שאין לחולה חום אבל מרגיש שכוחותיו הולכים ואוזלים, ואין לנו הרופאים שום תרופה נגד קדחת זו. אצלך היתה הקדחת מסוג השני, שאין לנו שום רפואה! אנא ספר נא, איך נעשה אצלך קדחת פשוטה? ויספר להרופא איך שהחליט לנסוע לרבו, וכנראה רבו כ"ק אדמו"ר הזקן הפך באמרי פיו מקדחת שאין רועדין ממנה לקדחת שרועדין ממנה – ועל ידי זה נתרפא לגמרי.

[רשימות דברים]

בסיפור אודות צדיק ישנו כח לפעול את הפעולה שמסופר אודותיה. לא מדובר כאן ביציאה גמורה מגדרי הטבע, אלא במהפך שמתחולל במסגרת מציאותית מסוימת – כהפיכת קדחת סופנית לקדחת קלה.

ראוי לזכור את הסיפור הזה, ולספרו בכל פעם בה מתקבלת אבחנה רפואית קשה. סכנת חיים? נו, סתם קדחת...

(מתוך נפלאות פרשת וארא פ"ה)

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

לכל אחד יש את ה"די" שלו

ידוע מה שקראנו בפרשת וארא – **"וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי הוי' לא נודעתי להם"**. שם ש-די הוא השם של הברית, וחז"ל פרשו אותו "שאמר לעולמו די" – עולם זה עלמא דשקרא, לשון העלם, עולם שמעמיד שקר של ספקות באמונה וגם של תאוות. במיוחד תאוה מינית זה סממן של עלמא דשקרא, של התמכרות נפשית. מגיע רגע "שאמר לעולמו די" – מספיק. אם האדם נלחם עם היצר ועושה מאמצים עילאיים, עד כדי כך שאפילו מוכן למות מתוך העגמת נפש של רדיפת היצר, אז יש איזה רגע בשמים – אצל הבעל שם טוב קוראים לרגע הזה הבדלה, "מל" מלשון ברית מילה – ומאותו רגע הוא מתחיל להשיג השגות, זה המתקה. שם ש-די זה "די". כל בחור, כל אחד שמתמודד – בגלל עולם השקר שלנו – עם הנסיון הזה, מאד חשוב שידע שזה נסיון, שצריך לעשות מאמץ (כל הנסיונות זה משחק, ה' שוחק-משחק איתנו לטובתנו, "כי מנסה הוי' אלהיכם אתכם לדעת", שנגיע לתיקון הדעת), ומי שעושה את המאמצים יש רגע מסוים שה' אומר די. אדמו"ר האמצעי אומר משהו מדהים – לא כולם עומדים מאה אחוז בנסיון, נופלים וקמים, אבל כל הזמן משתדלים.

> ה' בוחן את הלב, אכפת לו המאמץ, ולא מה שקורה בשטח, זה גארנישט

אסור להרפות, אפילו שנופלים משתדלים להתחזק, וה' בוחן את הלב, אכפת לו המאמץ, ולא מה שקורה בשטח, זה גארנישט – ה' רוצה לראות מה קורה בלב, אם אתה בורח מהשיקצה או לא, עד היכן אתה בורח, האם אתה מוכן לשים ראש בתחנת הקמח – אם כן, ה' אומר די באותו רגע. אצל יוסף הצדיק זה כל כך הצליח, עד ששמו אותו בבית הסהר. לפעמים חסיד עושה איזה מופת, ואז משכיבים אותו על השולחן ונותנים לו מכות.

אם יש בהצלחה טפת ישות מגיעות מכות על ההצלחה – יוסף כל כך הצליח שהגיעו לו 12 שנים בבית סהר בזכות זה, ואחר כך היה די. יש אצל כל אחד את ה"די" שלו – צריך המון סבלנות, המון אמונה. מתי היה ה"די" של יעקב אבינו? לפני שהבנים ירדו למצרים פעם שניה הוא מברך אותם "ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש", ורש"י אומר "מי שאמר לעולמו די יאמר לצרותי די", שמאז היותי אני רק הולך מצרה לצרה (ושם רש"י מונה שבע צרות שלו). מתי ה' אמר די לצרות יעקב אבינו, בחיר האבות? בגיל 130, שאז היה איחוד המשפחה ו"עוד יוסף חי". יעקב היה צריך לחכות 130 שנה, אבל כל אחד צריך לדעת ולהאמין שה' מחכה – נסתרות דרכי ה', אבל לכל אחד יש את ה"די" שלו. זה "וארא אל האבות באל שדי ושמי הוי' לא נודעתי להם" – זה התורה שמשיגים אחרי הדי, ההשגות שבבחינת משה רבינו ומתן תורה.

(כ"ז טבת ס"ח)

אוצר קצר

"הוי' הצדיק ואני ועמי הרשעים"

איך המגיד מסביר מהו נצחון? לפי קבלה, יש שתי ספירות צמודות שנקראות "תרין פלגי גופא" – נצח והוד (שבגוף הם שתי הכליות ושתי הרגלים). מה הקשר בין נצח והוד? נצח הוא נצחון והוד הוא הודאה-כניעה – נצח והוד הם נצחון לשם כניעה. הסימן המובהק שאני מנצח הוא שהצד השני, האויב, נכנע באמת. מה הכוונה שהוא נכנע? שהוא מודה – מודה שהוא הרשע וה' הצדיק, כמו שפרעה הודה "הוי' הצדיק ואני ועמי הרשעים". **ההודאה היא סימן של נצחון. בלי הודאה אמתית וכניעה, סוד ספירת ההוד, אין נצחון אמתי.**

(כ' כסלו ע"ב)

השמחה היא החיים והעצבות – חדלון ומות

בספר התניא מוסבר כי טהרת הלב היא השמחה! **אסור ליפול ללב מטומטם** (מלשון **אטימות**) **ונגוע בטומאת העצבות המשתקת, יש להטהר ולהיות בשמחה. זהו יסוד הכרחי בעבודת ה', שהרי אי אפשר לנצח את היצר "בעצלות וכבדות הנמשכות מעצבות וטמטום הלב כאבן", אלא רק "בזריזות הנמשכת משמחה ופתיחת הלב וטהרתו מכל נדנוד דאגה ועצב בעולם".**

כך התפלל דוד המלך בפרק התשובה "תַּשְׁמִיעֵנִי שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה תָּגֵלְנָה עֲצָמוֹת דִּכִּיתָ... לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבִּי... הָשִׁיבָה לִּי שְׂשׂוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי". זו תשובה משמחה, ביטוי של "שמחה בטהרתה" (ביטוי שטבע הרבי) בלב טהור. כך מאחל אדה"ז לעצמו ולכולנו: יהי רצון שה' יקבל את התשובה שלנו "ויטהר לבנו לעבדו באמת" בשמחה ובטוב לבב. השמחה היא החיים (לעומת העצבות הכרוכה בחדלון ומות), "צדיק באמונתו יחיה".

(י"ט כסלו פ"ב)

קהילה עיצוב: דעה אביחיל | 054-6580146